

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. D.**, bytem S. 89, zast. Mgr. Davidem Zdeňkem, advokátem se sídlem Dlouhá 103, Hradec Králové, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2012, č. j. KUOK 93979/2012, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 18. 9. 2012, čj. SMOL/141407/2012/OARMV/PZP/Slá, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona č. 361/2000 Sb.,

kterého se dopustil tím, že dne 2. 12. 2011 v 10:10 hodin v obci Olomouc na ulici Neředínská, ve směru jízdy k ulici třída Míru, řídil nákladní automobil značky Man, RZ X, kdy před křižovatkou ulice Neředínská s ulicí třída Míru zastavil před přechodem pro chodce, přičemž při opětovném rozjetí přehlédl chodkyni E. S., nar. X, která započala přecházet s kočárkem vozovku ulice Neředínská po uvedeném přechodu pro chodce ve směru zprava doleva z pohledu žalobce, kdy došlo ke střetu přední části vozidla s kočárkem, po kterém se kočárek převrátil na vozovku a z něho vypadlo přepravované dítě E. Ž., nar. X, když současně došlo k pádu chodkyně E. S. na vozovku. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena sankce – pokuta ve výši 4.000 Kč.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že chodkyně do jeho jízdní dráhy vstoupila náhle, z boku a ve chvíli, kdy automobil v koloně pomalu projížděl přechodem pro chodce. Žalobce připouští, že chodkyni nejprve neviděl, což samo o sobě není v rozporu se závěrem, k němuž dospěly správní orgány obou stupňů, avšak současně tvrdil, že ji za daných okolností ani dříve vidět nemohl. Na rozdíl od správních orgánů, jimiž je z této okolnosti dovozována nepozornost či neukázněnost řidiče, žalobce poukázal na to, že okolí předmětné dopravní nehody a výhledové poměry z kabiny nákladního automobilu včasější reakci neumožňovaly a že bylo též na chodkyni, aby si při přecházení vozovky počínala opatrněji a přinejmenším nepřecházela v tak těsné blízkosti nákladního automobilu. Na podporu tohoto tvrzení se žalobce v dosavadním správním řízení domáhal toho, aby bylo provedeno bližší zkoumání výhledových poměrů z kabiny jeho automobilu na místě samém, tj. aby byla postavena najisto otázka, kdy mohl žalobce chodkyni poprvé spatřit a zda vůbec bylo v jeho možnostech ji včas zaregistrovat a střetu zabránit. Žalobce nebyl žádným způsobem upozorněn také na to, že se správní orgán chystá vydat rozhodnutí, respektive žalobci nebyl nikterak vymezen časový prostor, v jehož rámci mohl navrhnout další důkazy, výhrady či jiné procesní návrhy. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Ca 258/2008. Žalobce pouze veden snahou, aby jeho neúčast nebyla interpretována jako účelové vyhýbání se řízení, absolvoval výslech svědka a učinil důkazní návrh, jímž by byly odstraněny shora uvedené skutkové nejasnosti – výslechu se přitom dobrovolně zúčastnil, i když věděl, že jeho právní zástupce přítomen nebude. Správní orgán o dalším zamýšleném postupu ani o tom, že má věc po skutkové stránce za objasněnou, žalobce neinformoval. Žalobce proto zvažoval další důkazní návrhy, například výslech jiných možných svědků, rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto pokládal za předčasné. Naopak podle správních orgánů byl skutkový stav zjištěn úplně z výslechu nestranného svědka a pochybení žalobce bylo zcela evidentní. Žalobce byl také přesvědčen, že napadené rozhodnutí neodpovídalo smyslu zákonů, základním zásadám správního řízení ani ustálené rozhodovací praxi. Jediným podkladem pro zamítnutí žalobcem podaného odvolání se stala domněnka založená na výslechu pouze jednoho svědka, přičemž ani není zřejmé, kde tento svědek přesně stál a zda mohl celý nehodový průběh, včetně pohybu chodkyně před jejím vkročením do vozovky dobře vidět. Žalobce *a priori* nezpochybňuje svědkovu věrohodnost, konstatoval však, že primární povinností správního orgánu je opatřit

takové důkazy, aby byly zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, přičemž bylo nezbytné, aby vina byla nadevší pochybnost. Pouhý pravděpodobnostní úsudek, i kdyby bylo možné stupeň pravděpodobnosti označit za vysoký, nemůže v rozhodnutí obstát. V daném případě správní orgán I. stupně neopatřil dostatek podkladů pro to, aby bylo možné žalobce uznat vinným z přestupku a žalovaný pouze v obecné rovině přitakal jeho závěrům, aniž by se s námitkami v odvolání argumentačně vypořádal. Veškeré pochybnosti přitom odmítl úvahou, že chodci v zásadě mají právo přednosti před projíždějícími vozidly a že jakákoliv okolnost, která by zavinění řidiče relativizovala, zcela evidentně nenastala. Tomuto závěru nicméně nesvědčí žádné objektivní důkazy. Jediným provedeným důkazem je výslech svědka, ostatní navrhané důkazy – znalecký posudek nebo rekonstrukce na místě samém – nebyly provedeny pro nadbytečnost. Podle žalobce byla porušena ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Žalovaný faktický přezkum rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ani neprovedl. Způsob, jakým bylo rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu vydáno, je v rozporu s běžnými zvyklostmi i ustálenou judikaturou. Porušení svých práv spatřuje žalobce především v tom, že správní orgán neavizoval, kdy bude rozhodnutí vydáno a nestanovil přiměřenou lhůtu, v jejímž rámci by žalobce byl oprávněn svá práva realizovat. Ani toto pochybení se nestalo předmětem přezkumu žalovaného, přestože žalobce odkázal na výše citované rozhodnutí Krajského soudu Ústí nad Labem. S ohledem na rychlost rozhodnutí a obecnost, resp. povšechnost použitých argumentů lze jen polemizovat nad tím, zda včasnost rozhodnutí nebyla pro žalovaného rozhodujícím zadáním na úkor skutečného přezkumu, tzn. na úkor zákonné podstaty suspenzivního devolutivního účinku, s nímž má být odvolání spojeno. Odůvodnění napadeného rozhodnutí namísto toho obsahuje celou řadu zástupných irelevantních postřehů. Například hodnocení toho, kdy, za jakých podmínek, či právní pomoc se účastník řízení rozhodne vyhledat, eventuálně kdy se rozhodne spolupráci s právním zástupcem rozvázat, správním orgánům v žádném případě nepřísluší. Podpůrně žalobce uvedl, že správní právo (nemá-li řízení povahou kontradiktorní) by dle všech předpisů, které jeho základní pilíře upravují, mělo být v jakýchkoliv pochybnostech vykládáno ve prospěch občanů a takovým způsobem, aby nedošlo k porušení jejich práv. Je samozřejmě politováníhodné, že k dopravní nehodě, která je předmětem tohoto řízení, vůbec došlo, a že se jednalo o střet nákladního vozidla s chodkyní, tato skutečnost však sama o sobě (bez dalšího) zavinění řidiče (*nota bene* možnost upírat mu v řízení procesní práva) nezakládá. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, žalobce již v odvolání vymezil důvody, pro které namítá nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně a tyto důvody jsou podle jeho názoru zcela použitelné jako dodatek žalobních bodů uvedených v žalobě.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou z větší části velmi obecné a tudíž nejde konkrétně reagovat. Pokud tedy žalobce namítal, že správní orgán neučinil šetření v patřičném rozsahu, měl a mohl k řízení navrhnout provedení dalších relevantních důkazů, což neučinil. Též námitka žalobce, že byl krácen na svých právech vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí je zcela zavádějící a odporuje spisovému materiálu správního orgánu I. stupně, ze kterého je zřejmé, že ač byl žalobce přítomen u ústního jednání, na svá práva rezignoval. Lze konstatovat, že námitky uváděné v žalobě jsou totožné s námitkami, které žalobce uvedl

v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S těmito se žalovaný ve svém, žalobou napadeném rozhodnutí, podrobně vypořádal a na závěrech vyslovených nadále setrvává a tím to na ně odkázal. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 12. 11. 2012 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[5] Ve vztahu k žalobním námitkám zjistil ze správního spisu soud následující.

[6] Podle oznámení přestupku byly obě chodkyně zraněny lehce, svědkem byli A. L. a H. L.. Poškozená E. S. při nehodě utrpěla dislokovanou zlomeninu nosních kůstek a pohmoždění kolene, trvalé následky nejsou předpokládány. Podle protokolu o nehodě ze dne 2. 12. 2011 k nehodě došlo na přímém úseku živičné vozovky ulice Neředínská, šířka vozovky je v místě 9,8 m. Přechod pro chodce je vyznačen vodorovným dopravním značením a není označen svislou dopravní značkou. Jízdní pruh je vyznačen ve středu vozovky a je široký 5 m. Rychlost v místě není omezena a je 50 km/h. Jedná se o přehledný úsek komunikace a řidičům nic nebrání ve výhledu. Vozovka je v dobrém technickém stavu a bez spádových poměrů. Ulice Neředínská před křižovatkou s ulicí třída Míru je označena vedlejší dopravní značkou „Dej přednost v jízdě“. V době ohledání bylo denní světlo, zataženo, sucho, vozovka suchá bez znečištění, viditelnost nebyla zhoršena povětrnostními vlivy, hustota provozu na středním stupni a teplota asi 2 °C. Stav žalobce byl dobrý, lustrací vyloučeno spáchání přečinu, alkohol vyloučen dechovou zkouškou. Při příjezdu policie vozidlo žalobce stálo přes celou šířku přechodu pro chodce, byla provedena fotodokumentace, k zaměření místa nehody bylo použito metody pravoúhlého měření mechanických krokoměrem. Na vozidle žalobce nebylo zjištěno žádné poškození, byl zjištěn pouze otěr nečistot na předním nárazníku. Ohledáním nebylo zjištěno poškození kočárku.

[7] Podle výpovědi žalobce při podání vysvětlení 6. 12. 2012 on nehodu nezavinil a příčinou bylo špatné přecházení chodkyně po přechodu pro chodce, žalobce popsal dopravní nehodu i situaci před spácháním přestupku, kdy hodlal odbočovat vpravo ulicí Pražská a čekal na rozjetí před ním stojících vozidel.

[8] Podle výpovědi chodkyně E. S. při podání vysvětlení tato hodlala přejít ulici přes přechod pro chodce, zastavila se před ním a čekala, až projede vozidlo z ulice třída Míru. V té době k přechodu přijelo vozidlo žalobce a zastavilo těsně na hranici přechodu. Vzhledem k tomu, že stálo a z opačné strany již žádné vozidlo nejelo, vyšla chodkyně pomalu na přechod pro chodce. Když se nacházela před přední částí nákladního vozidla, uviděla, jak se nákladní vozidlo pomalu začíná rozjíždět na přechod pro chodce. Na vzniklou situaci nestačila nijak reagovat a vozidlo narazilo do kočárku. Chodkyně si nebyla jistá, zda došlo k přímému střetu s ní a nevěděla,

zda došlo k vypadnutí pravnučky z kočárku na vozovku. Řidič jí na místě řekl, že je vůbec neviděl.

[9] Podle výpovědi matky pravnučky došlo k poškození zadních koleček kočárku a plastové rukojeti, žádné další škody na majetku ani zdraví nevznikly.

[10] Svědek A. L. při podání vysvětlení uvedl, že před přechodem pro chodce stálo nákladní vozidlo a na druhé straně přechodu stála starší žena s kočárkem, která se dívala směrem k nákladnímu vozidlu. Asi po třech vteřinách s kočárkem vyšla na přechod pro chodce, a když byla asi v polovině přední části nákladního vozidla, toto se rozjelo a narazilo do ní i kočárku, který se převrátil, žena také upadla na vozovku a z kočárku vypadlo na vozovku dítě. Svědek se rozběhl před nákladní vozidlo a snažil se zvednout dítě a přitom křičel a bouchal na řidiče, který vůbec nezaregistroval, že někoho srazil a zastavil až na konci přechodu. Svědek na místo přivolal rychlou záchrannou službu a policii.

[11] Podle evidenční karty řidiče měl žalobce na základě předběžného opatření zadržen řidičský průkaz od 24. 7. 2011 do 3. 10. 2011. V záznamu přestupků měl žalobce evidováno 5 záznamů, včetně uloženého zákazu činnosti soudem na dobu 12 měsíců od 21. 7. 2007.

[12] Příkazem ze dne 7. 3. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 4.000 Kč.

[13] Po podání odporu svědkové a žalobce byli předvoláni k ústnímu jednání, žalobce předvolání převzal do vlastních rukou dne 18. 4. 2012. Žalobce se k projednání přestupku nedostavil, ani se neomluvil.

[14] Podle protokolu o ústním jednání dne 15. 5. 2012, při kterém bylo provedeno dokazování v něm vyjmenovanými listinnými důkazy, svědek A. L. zopakoval svou předchozí výpověď při podání vysvětlení a uvedl, že žalobce ihned po nehodě zastavil, vystoupil z nákladního vozidla a uvedl, že vůbec chodkyni s kočárkem neviděl. Chodkyně E. S. uvedla, že před přechodem pro chodce se zastavila a uviděla, že k přechodu přijelo nákladní vozidlo, které rovněž zastavilo před přechodem, chodkyně vstoupila na přechod, udělala asi 3 kroky a spatřila, že nákladní vozidlo se začíná pomalu rozjíždět a narazilo do kočárku, kočárek se převrátil, svědkyně se držela kočárku a upadla, neuvědomila si, že by došlo přímo k nárazu nákladního vozidla do ní, nemohla říci, zda z kočárku vypadla pravnučka, to neviděla. Poté co vstala z vozovky již její pravnučku měla v náručí nějaká žena, svědek L. přivolal zdravotní záchrannou službu, řidič nákladního vozidla vystoupil a bylo vidět, že je rozrušený z dané situace a uvedl, že chodkyni vůbec neviděl. Obě chodkyně neutrpěly žádná zranění.

[15] Dne 11. 5. 2012 odeslal žalobce správnímu orgánu I. stupně omluvu z ústního jednání a doložil doklad o pracovní neschopnosti s tím, že byl práce neschopen od 10. 5. 2012. Podání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně 15. 5. 2012.

[16] Vyslechnutí svědci i žalobce byli předvoláni 24. 5. 2012 k novému projednání přestupku na den 20. 6. 2012. Žalobce obdržel předvolání 29. 5. 2012 a podáním ze dne 4. 6. 2012 doručeným správnímu orgánu I. stupně 5. 6. 2012, se omluvil pro trvající pracovní neschopnost, přičemž nejbližší lékařská kontrola je stanovena na 8. 6. 2012. Žalobce v omluvě uvedl, že dle vyjádření ošetřujícího lékaře se bude jednat o delší pracovní neschopnost a že trvá na projednání věci v jeho přítomnosti, aby se mohl vyjádřit ke všem okolnostem případu, požádal o přerušení řízení do 31. 8. 2012. Podáním ze dne 8. 6. 2012 doložil žalobce správnímu orgánu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti se stanovením další kontroly 21. 6. 2012. Podle úředního záznamu po telefonickém hovoru s praktickým lékařem žalobce bylo ověřeno, že žalobce je ke dni 18. 6. 2012 stále práce neschopen. Dne 20. 6. 2012 byli svědkové a žalobce předvoláni na 11. 7. 2012, žalobce převzal předvolání 29. 6. 2012 a podáním ze dne 2. 7. 2012 se omluvil z důvodu trvající pracovní neschopnosti s uvedením nejbližší lékařské kontroly 18. 7. 2012, což doložil a požádal o přerušení řízení do 31. 8. 2012 s tím, že se chce jednání zúčastnit a vyjádřit se. Předvolání na 15. 8. 2012 žalobce nepřevzal, zásilka byla připravena k vyzvednutí 19. 7. 2012 a vhozena do schránky 31. 7. 2012. Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Podle úředního záznamu ze dne 2. 8. 2012 bylo telefonicky zjištěno u praktického lékaře žalobce, že žalobce je stále práce neschopen a na kontrolu by měl přijít v polovině srpna 2012. Dne 10. 8. 2012 byla správnímu orgánu doručena další omluva žalobce pro trvající pracovní neschopnost s termínem další lékařské kontroly 30. 7. 2012. Předvolání 12. 9. 2012 žalobce převzal 27. 8. 2012 a podáním ze dne 11. 9. 2012, doručeným správnímu orgánu téhož dne, sdělil zástupce žalobce oznámení o převzetí právního zastoupení a žádost o změnu termínu jednání z důvodu kolize s hlavním líčením Obvodního soudu pro Prahu 4 v 9 hodin a ve 13 hodin u Okresního soudu v Hradci Králové, což zástupce doložil.

[17] Podle protokolu o ústním jednání ze dne 12. 9. 2012 se jednání zúčastnil žalobce a uvedl, že k věci se vyjádří poté, co se s podklady pro rozhodnutí seznámí jeho advokátka a v její nepřítomnosti se nebude k věci vyjadřovat. Svědek A. L. podal shodně potřetí svou výpověď. Žalobce k tomu uvedl, že výpověď nebude podepisovat, neboť není přítomen jeho právní zástupce. Svědkyně E. S. zopakovala svoji výpověď a na otázku správního orgánu, zda po jejím pádu na vozovku se mělo nákladní vozidlo zastavit a poté se měl opět pomalu rozjíždět, uvedla, že si nevšimla, že nemůže odpovědět. Na otázku správního orgánu, zda ji mohl řidič vidět přicházet s kočárkem k přechodu pro chodce, svědkyně uvedla, že se k tomu nedokáže vyjádřit. Žalobce neměl na svědkyni otázky a uvedl, že výpověď nebude podepisovat, neboť není přítomen jeho právní zástupce. Podle protokolu žalobci byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k jeho podkladům i ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhl jejich doplnění. Žalobce uvedl, že žádá, aby byl ve věci vypracován znalecký posudek ohledně výhledových poměrů z kabiny řízeného nákladního vozidla, popřípadě provedení rekonstrukce v místě, kde došlo k dopravní nehodě. Další vyjádření učiní poté, co se s podklady seznámí jeho advokát, jinak neměl další návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí. Žalobce uvedl, že protokol

podepisovat nebude, neboť při jednání nebyl přítomen jeho právní zástupce a požádal o kopii protokolu, kterou obdržel.

[18] Zástupce žalobce požádal 13. 9. 2012 o nahlédnutí do spisu (písemně) a podle úředního záznamu ze dne 14. 9. 2012 byl zástupce telefonicky kontaktován a bylo mu sdělena možnost nahlédnout do spisu 17. až 21. 9. 2012. K tomu zástupce žalobce uvedl, že tento týden nebude schopen náhledu do spisu vzhledem k pracovnímu vytížení a bude moci od 24. do 27. 9. 2012. Správní orgán sdělil, že v tomto případě jej bude ještě kontaktovat ohledně termínu, kdyby se mohl dostavit k nahlédnutí do spisu.

[19] Dne 18. 9. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku, v jehož odůvodnění popsal provedené správní řízení, a po provedení důkazů dospěl k závěru, že ze strany žalobce došlo k porušení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu. Z výpovědi E. S. je zřejmé, že přišla k přechodu pro chodce před okamžikem, kdy k přechodu pro chodce přijelo a zastavilo nákladní vozidla řízené žalobcem. Toto svědkyně uvedla již v první výpovědi do úředního záznamu a rovněž při výpovědi do protokolu o ústním jednání. Tato skutečnost byla potvrzena i výpovědí žalobce při podání vysvětlení. Z popisu situace ze strany svědkyně E. S. vyplynulo, že žalobce měl možnost vidět chodkyni s kočárkem přicházet k přechodu pro chodce v době, kdy k tomuto přechodu pro chodce přijížděl. Jako řidič vozidla měl především sledovat, zda k přechodu pro chodce přicházejí chodci, kteří hodlají přechod pro chodce přejít a kterým by tak měl umožnit bezpečné přejetí vozovky. Z popisu situace ze strany žalobce podle záznamu o podání vysvětlení je zjevné, že zastavil před přechodem pro chodce pouze z důvodu, že před křižovatkou zastavila před ním jedoucí osobní vozidla, která dávala přednost jízdě vozidlům jedoucím po ulici třída Míru, a tedy nikoliv proto, aby umožnil bezpečné přejetí vozovky ze strany chodkyně E. S., která tam již stála s kočárkem se zjevným úmyslem přechod pro chodce přejít. Správnímu orgánu se jevilo nepochopitelné, jak řidič vozidla přijíždějícího k přechodu pro chodce nezaregistruje nejen k přechodu pro chodce přicházející a před přechodem pro chodce stojící chodkyni, a dokonce i svědkyni s kočárkem. Této chodkyni měl žalobce umožnit bezpečné přejetí vozovky po vyznačeném přechodu pro chodce, toto neučinil a ohrozil tak na životě a zdraví chodkyně E. S. i v kočárku přepravované dítě. Tomu, že při dopravní nehodě nedošlo k následku mnohem závažnějším, zabránila jen pohotová reakce A. L.. Výpovědi svědků byly shodné při obou ústních jednáních a jsou shodné s jejich výpovědi podané v rámci vysvětlení Policii ČR. Popisy svědků odpovídají plánu místa dopravní nehody a na něm vyznačenému místu střetu. Tomu také odpovídá i vypadnutí dítěte z převráceného kočárku, které podle svědka A. L. vypadlo na vozovku před levé přední kolo nákladního vozidla. I podle výpovědi svědkyně E. S. lze považovat za nesporné, že náraz směřoval do kočárku. Vzhledem k tomu, že svědkyně střet nákladního vozidla s kočárkem neočekávala, mohl náraz do kočárku ovlivnit ztrátu stability, která vedla k následnému jejímu pádu na vozovku bez toho, že by došlo k přímému střetu nákladního vozidla s ní. Po vstupu na přechod pro chodce svědkyně E. S. situaci nevnímala, kdy mohla být zcela přesvědčena, že řidič nákladního vozidla, který zastavil před přechodem pro chodce, jí tímto umožnil bezpečné přejetí vozovky po přechodu pro chodce a poté zaregistrovala až náraz do

kočárku, kdy situaci začala být schopna popisovat až poté, kdy lidé, kteří přišli do místa dopravní nehody, jí pomohli vstát z vozovky. Svědek A. L. vypovídal k nehodě a popisoval situaci bezprostředně poté, kdy k ní došlo. Vzhledem k tomu, že svědek A. L. pozoroval situaci z druhé strany chodníku, je zjevné, že mohl vidět střet nákladního vozidla s kočárkem, ale přes kočár již nemusel vidět, zda došlo skutečně k přímému střetu nákladního vozidla i se svědkyní E. S.. Svědek A. L. opakovaně ve svých výpovědích uvedl, že dítě z kočárku vypadlo na vozovku před levé přední kolo nákladního vozidla, že se rozběhl vyzvednout dítě z vozovky a přitom křičel na řidiče, ať zastaví a tím zabránil závažnějšímu následku dopravní nehody. Výpovědi svědků hodnotil správní orgán jako věrohodné, ve vzájemném souladu, v souladu se zjištěními, která byla ve věci učiněna příslušníky Policie ČR a postačující k prokázání skutkového stavu věci, aniž by správní orgán považoval za nezbytné ve věci nechat vypracovat znalecký posudek, popřípadě provést rekonstrukci v místě dopravní nehody. K rozhledovým podmínkám z kabiny nákladního vozidla správní orgán uvedl s ohledem k technické způsobilosti provozu vozidel na pozemních komunikacích, že tyto rozhledové podmínky jsou nesporně takové, že řidič vozidla je bez nejmenší pochybnosti schopen vidět při přejíždění přechodu pro chodce chodkyni s kočárkem přicházející k přechodu pro chodce, popřípadě vidět chodkyni s kočárkem před přechodem pro chodce stát. Tyto rozhledové podmínky jsou bez nejmenších pochybností takové, že umožňují řidiči vozidla vidět chodkyni vyšší postavy přecházející bezprostředně před tímto vozidlem přechod pro chodce. To dosvědčuje fotodokumentace vozidla, která je součástí přestupkového spisu. Tvzení žalobce o tom, že před rozjetím se měl rozhlédnout vpravo a vlevo po přechodu pro chodce a přitom neměl nic vidět, a proto se rozjela a tedy neviděl, že před jejím řízeným nákladním vozidlem přechází po přechodu pro chodce chodkyni s kočárkem, považoval správní orgán za nepravdivé. Tvzení žalobce o tom, že si není vědom toho, že by dopravní nehodu způsobil a že dopravní nehodu zavinila chodkyně E. S., vzhledem k okolnostem případu bylo pro správní orgán nepřijatelné. K nepřítomnosti právního zástupce žalobce o projednání přestupku 12. 9. 2012 správní orgán uvedl, že žalobce obdržel příkaz do vlastních rukou 12. 3. 2012 a byl opakovaně předvolán na 15. 5. 2012, 20. 6. 2012, 11. 7. 2012, 15. 8. 2012 a na 12. 9. 2012, přičemž se dostavil pouze k poslednímu jednání z důvodu trvání pracovní neschopnosti, přestože žalobce již v zaslaných omluvách trval na konání ústního jednání v jeho přítomnosti a aby se mohl k věci vyjádřit a svědkům klást otázky, ustanovil si právního zástupce až den před konáním ústního jednání 12. 9. 2012, přičemž právního zástupce existovala kolize tohoto jednání s hlavním líčením u soudu. Žalobce se k jednání 12. 9. 2012 dostavil a přitom se odmítl k věci vyjadřovat, nechtěl podepisovat výsledky ani protokol a nekladal svědkům otázky z důvodu nepřítomnosti svého právního zástupce. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno 27. 8. 2012, zásilka obsahující předvolání byla uložena k vyzvednutí již dne 17. 8. 2012 a byla vyzvednuta v poslední den úložní lhůty, stále ještě 15 dnů před konáním ústního jednání. Přestože byl žalobce srozuměn s konáním ústního jednání, a to již v podstatě od března 2012, ustanovil si právního zástupce 11. 9. 2012, tj. den před konáním ústního jednání, a to právního zástupce, který již byl srozuměn s kolizí tohoto jednání s hlavním líčením v Praze. V plné moci právnímu zástupci žalobce je uvedeno, že je právní zástupce oprávněn si v dané věci ustanovit za sebe zástupce. Právní zástupce žalobce si musel být vědom vzhledem k datu 2. 12. 2012, kdy došlo

k dopravní nehodě, že přeložení ústního jednání na pozdější termín, ke kterému by byly znovu předvolávány rovněž svědci, o čemž byl žalobce v předvolání vyrozuměn, by znamenalo v případě podaného odvolání zastavení řízení z důvodu uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty. Bylo tedy na zvážení zástupce žalobce, zda by měl vůbec takové zmocnění přijmout vzhledem ke kolizi jednání a k tomu, že jeho žádost o odklad ústního jednání nemusí být správním orgánem vzhledem k výše uvedeným okolnostem případu uznána, popřípadě zvážit možnost, ke kterému jednání, popř. hlavnímu líčení se dostavit osobně a u kterého se nechat zastupovat zástupcem. V zaslané kopii zmocnění pro zastupování v hlavním líčení v Praze je uvedeno, že zástupce žalobce si může za sebe ustanovit v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 4 zástupce. V jednání bez přítomnosti právního zástupce žalobce nelze v žádném případě spatřovat porušení práva na obhajobu a je zcela zjevné, že postup žalobce a jeho právního zástupce je zcela účelový, veden snahou žalobce vyhnout se sankčnímu postihu, tj. uložení pokuty a bodovému ohodnocení v systému bodového hodnocení řidičů. K žádosti zástupce o nahlédnutí do spisu správní orgán odkázal na možnost nechat zastupovat jiným zástupcem uvedenou v plné moci a měl za to, že zástupce měl možnost vzhledem k uváděnému pracovnímu vytížení ustanovit za sebe zástupce, který by byl zmocněn k nahlédnutí do spisu a k pořízení kopie tohoto spisu. Při ústním jednání 12. 9. 2012 předložil správní orgán spis žalobci k nahlédnutí, když žalobce tohoto svého práva nevyužil a do spisu vůbec nenahlédl. Žalobce měl rovněž možnost podle § 38 odst. 1 a 4 správního řádu při ústním jednání požádat o kopii spisu; ani tohoto svého práva nevyužil. Zástupce žalobce byl vyrozuměn o konání ústního jednání dne 12. 9. 2012 a měl možnost se osobně k němu dostavit, popř. ustanovit za sebe pro toto ústní jednání zástupce a při ústním jednání mohl nahlédnout do spisu a požádat o kopii tohoto spisu. Správní orgán uvedl, že si není vědom, že by žalobci nebo jeho právnímu zástupci neumožnil seznámit se s podklady rozhodnutí, nahlížet do spisu nebo pořizovat si kopie spisu a postup žalobce a jeho právního zástupce považoval za účelový.

[20] V odvolání brojil žalobce proti zjištění skutkového stavu, nebyl si vědom, že by porušil nějakou zákonnou povinnost nebo rozumně očekávatelnou řidičskou ostražitost. Nehodový děj byl výsledkem celé řady nešťastných okolností, přičemž nedošlo k závažnějšímu nevratnému následku. Z popisu děje náhodným svědkem, případně chodkyní nelze bez dalšího dovozovat pouze zavinění žalobce jenom proto, že po kontaktu s ním došlo k převrácení kočárku a pak důchodkyně na vozovku. Je obecně povinností každého počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám, jak na zdraví, tak na majetku; účastníci provozu na pozemních komunikacích mají povinnost chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní. Žalobce situaci před sebou i v bezprostřední blízkosti vozu řádně sledoval a není v jeho možnostech zabránit střetu s překážkou jakoukoliv, zejména s překážkou náhlou a nečekanou, *nota bene* za situace, kdy se chodkyně pohybovala v místech mimo jeho objektivně zjistitelné zorné pole. Chodkyně měla do vozovky vstoupit teprve poté, kdy mohla očekávat, že přecházení bezpečně a bez omezení jiných účastníků silničního provozu dokončí. Běžná a rozumná opatrnost chodci přinejmenším velí přesvědčit se o tom, že přecházení je bezpečné, případně navázat oční kontakt s řidičem a ujistit se, že přecházení bude umožněno. Opačná interpretace by znamenala, že prakticky každá

dopravní nehoda, při níž dojde ke střetu chodce automobilu, je bez výhrad a vždy zaviněna řidičem. Pouhá, byť i pomalá nebo v důsledku kolony přerušovaná jízda automobilů na silnici v úseku přechodu pro chodce není sama o sobě jednáním, které by naplňovalo skutkovou podstatu přestupku a není ani jednáním bez dalšího nebezpečným nebo kolidující se zvyklostmi či pravidly provozu na pozemních komunikacích. Nepozornost řidiče nebyla v řízení postavena najisto, správní orgán pouze v obecné a značně spekulativní rovině dovozuje, že při provedeném manévru došlo k ohrožení nebo omezení chodce, který zjevně hodlal přecházet vozovku na přechodu pro chodce. Z čeho tato zjevnost vyplývá, jaké bylo přesné postavení a výhledové poměry jednotlivých účastníků však správní orgán nezjišťoval. S pochybnostmi se vypořádal tak, že pouze konstatoval, že zde není nejmenších pochybností a tvrzení, že chodkyně nebyla a nemohla být z kabiny nákladního vozu viděna, pouze považoval bez bližšího odůvodnění a své úvahy za nepravdivé. Výpovědi žalobce a svědků nevykazují diametrální rozdíly krom drobných nuancí a nesrovnalostí (vyznívá poněkud nepravděpodobně, že by se chodkyně do posledního okamžiku držela jakéhokoliv předmětu, i přestože by to způsobilo její pád na zem, nebo že vlastně ani přesně neví, zda se ona sama dostala do kontaktu s automobilem), z výpovědí ani z ostatních shromážděných podkladů nicméně nevyplývají detaily, přesné polohy a následný pohyb aktérů. Jaké jsou výhledové poměry z kabiny nákladního vozu a v jakém okamžiku mohla být chodkyně poprvé viděna, správní orgán nezjišťoval. Žalobce odkázal na § 3, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu a namítl, že správní orgán neopatřil dostatek podkladů pro uznání viny. Správní orgán rezignoval na zjišťování rozhodných okolností svědčících ve prospěch žalobce, i přestože to žalobce řádně navrhoval, absenci podkladů nahradila nepodloženou hypotézu, která ani v nejmenším rozsahu nepřipouští spoluzavinění, neřkuli zavinění, chodkyně, která do vozovky vstupovala. Otázce zavinění žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1291/2011. Zatímco určité úmysly a chování chodce lze očekávat (například chodce čekajícího na přechodu pro chodce), náhlé vkročení do vozovky, navíc v bezprostřední blízkosti automobilu mimo zorné pole řidiče, nikoliv. Přitom nejasnosti v tomto směru nebyly v řízení odstraněny. Žalobci bylo dále upřeno právo zvolit si zástupce, který by se mohl účastnit všech prováděných u úkonů, právo být informován o významných skutečnostech v řízení, zejména o záměru řízení skončit a tedy uzavřít všechny potenciální důkazní návrhy, právo nahlížet do vydání rozhodnutí v přítomnosti nebo prostřednictvím svého právního zástupce do spisu bez povinnosti prokazovat odůvodněnost tohoto požadavku, včetně práva pořizovat si ze spisu výpisy opisy, právo navrhopvat a předkládat přítomnosti nebo prostřednictvím svého právního zástupce důkazy a vypracování znaleckých posudků, kterými chtěl žalobce podpořit svá tvrzení a hájit své zájmy, jakož i právo osobně se v přítomnosti právního zástupce účastnit ústního jednání, klást otázky svědkům znalcům a vyjadřovat se k důkazům a tvrzením ostatních účastníků a dotčených orgánů a ke všem ostatním skutečnostem zejména právo vyjádřit se v přítomnosti nebo prostřednictvím svého právního zástupce před vydáním rozhodnutí ke všem podkladům pro rozhodování, ke způsobu jejich zjištění, případně žádat jejich doplnění. Není přitom nějak rozhodné, kdy a odkud si žalobce právního zástupce zvolil, neboť toto může učinit kdykoliv v průběhu řízení. Skutečnost, že si v nepřítomnosti právního zástupce rozhodl předem plánovaného úkonu zúčastnit, nemůže být v žádném případě

vykládána k tíži účastníka. Žalobce byl zkrácen na svých procesních právech podle § 36 odst. 2 a 3 správního řádu, respektive čl. 38 odst. 2 LZPS ve spojení s § 33 a 34 odst. 1 správního řádu. Porušení svých práv spatřoval žalobce zejména v té okolnosti, že správní orgán neavizoval, kdy bude rozhodnutí vydáno, a nestanovil přiměřenou lhůtu, v jejímž rámci by žalobce byl oprávněn svá práva realizovat. Žalobce přitom odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 329/04, rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 21/2009 – 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, čj. 15 Ca 258/2008. Žalobce namítal, že správní řízení v prvním stupni bylo od počátku vedeno tendenčně, nekorektně a bylo projevem vrchnostenské libovůle naprosto nereflektující základní zásady správního procesu – mimo jiné lze zmínit nekorektní telefonáty správního orgánu i s ohledem na přehlížení důkazních návrhů, na dezinterpretaci jeho vystupování a konečně náhlost vydaného rozhodnutí. Úvaha správního orgánu, která vedla k napadenému rozhodnutí, byla nepodložená, hypotetická, založena pouze *a priori* na stanovené pravděpodobnostní verzi. Správní orgán se zásadními skutkovými okolnostmi věci, jako jsou výhledové poměry v daném místě a čase, hustota provozu atp. vůbec nezaobíral, důkazní návrhy žalobce bez řádného vysvětlení či odůvodnění provést odmítl a rozhodl v podstatě na základě nepřípustného principu v pochybnostech v neprospěch účastníka řízení. Žalobci odepřel celou řadu zákonných práv lakonickým a spekulativním shrnutím, že realizace těchto práv by byla účelovým postupem. Napadené rozhodnutí proto trpí vadami a je nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné.

[21] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že odvolací námitky nejsou důvodné. Žalovaný obecně uvedl, že považuje za zcela přirozený a samozřejmý stav, že chodci přecházející po přechodu pro chodce by měli požívat zvláštní ochranu v tom smyslu, že mají právo přednosti před přijíždějícím vozidly. Toto právo není dozajista absolutní, například vůči tramvaji nebo vůči vozidlům, které si již nacházejí v takové vzdálenosti od přechodu pro chodce, že již není v technických možnostech, aby vozidlo zastavilo před přechodem pro chodce (náhle bezprostřední vstoupení chodce do vozovky před přijíždějícím vozidlo). Takováto situace však v daném případě zcela evidentně nenastala a argumentace žalobce o spoluvině či dokonce plné vině druhé účastnice E. S. (dále jen *poškozená*) je ve světle výpovědi svědka A. L. v tomto směru zcela nepochopitelná a neodůvodněně popírající výše zmiňovaný stav. Ze svědecké výpovědi A. L. totiž vyplývá, že v době příchodu k přechodu pro chodce viděl vozidlo žalobce stojící před přechodem pro chodce a poškozenou stojící s kočárkem před přechodem pro chodce. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce již v tento okamžik měl povinnost poškozenou u přechodu pro chodce registrovat a umožnit jí nerušeně přejít na druhou stranu pozemní komunikace. Žalobce nedbal zvýšené opatrnosti a zcela evidentně poškozenou u přechodu pro chodce vůbec neregistroval, ač takovou povinnost ze zákona měl. Toto ostatně potvrdil ve své výpovědi svědek A. L., který uvedl, že mu žalobce po vystoupení z vozidla sdělil, že chodkyni neviděl, že žalobce poškozenou na přechodu vůbec neregistroval, vyplývá i z dalších konstatování tohoto svědka, například, že vozidlo žalobce se poté, co zastavil před přechodem pro chodce, opětovně rozjelo, až když poškozená s kočárkem vstoupila na přechod pro chodce a potom ujel asi 2 m a dále, že po nárazu nákladního vozidla do důchodkyně

s kočárkem se nákladní vozidlo na okamžik zastavilo a poté se opět začalo rozjíždět. Z uvedeného je zřejmé, že pokud by žalobce v době, kdy stál před přechodem pro chodce (a nikoliv na něm, jak tvrdil žalobce), plně věnoval svou pozornost situaci na přechodu pro chodce, jeho okolí a kolem přední části vozidla, tento kolizní stav by nastat nemohl. V této souvislosti se žalobce pak nemůže dovolávat toho, zda mohl či nemohl posoudit, jestli poškozená zjevně hodlala přecházet přes přechod pro chodce či nikoliv, když ji vůbec neregistroval. Žalovaný se neztotožnil ani s procesními námitkami a poukázal na znění § 52 správního řádu. Celé události byl přítomen svědek, který situaci před a během dopravní nehody podrobně před správním orgánem I. stupně popsal, přičemž nestrannost tohoto svědka nebyla v řízení jakkoliv zpochybněna. Bylo by tak nadbytečné provádění obviněným navrhaných důkazů, protože by mělo být prokazováno něco, co již prokázáno bylo, aneb nepanují o tom důvodné pochybnosti. Opačný postup by byl v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. K odkazu na citaci z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1291/2011 žalovaný uvedl, že pohyb chodců na vyznačeném přechodu pro chodce je skutečnost objektivně předvídatelná a to tím spíše, když jde o dopolední hodiny a takový přechod pro chodce se nachází v zastavěné části obce na křižovatce dvou komunikací. Žalobci se dostalo v rámci ústního jednání dne 12. 9. 2012 řádného a úplného poučení o jeho právech, žalobce byl přítomen výsledku obou svědků, bylo mu umožněno jim klást otázky, čehož však nevyužil. Navíc na žádost žalobce mu byla vyhotovena kopie protokolu o ústním jednání. Pokud by tedy požádal o kopii zbylé části spisu, dozajista by mu bylo vyhověno a jeho zmocněnec by se tak mohl s těmito seznámit, aniž by musel navštívit správní orgán. Žádný takový požadavek však žalobce vůči správnímu orgánu I. stupně nevzneml. V závěru ústního jednání byla žalobci dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k jeho podkladům i ke způsobu jejich zjištění, i možnost navrhnout jejich doplnění, což mimochodem učinil, když navrhl vypracování znaleckého posudku k výhledovým poměrům z kabiny jeho vozidla či provedení rekonstrukce na místě nehody. Dále jasně žalobce konstatoval, že další vyjádření učiní poté, co se s podklady seznámí jeho zmocněnec. Zde však již žalobce zcela nepochopitelně správní orgán I. stupně nepožádal o poskytnutí konkrétní doby, bylo tedy možno mít za to, že tak musí učinit do vydání písemného vyhotovení rozhodnutí. K námitce žalobce, že mu bylo upřeno právo zvolit si zástupce, který by se mohl účastnit prováděných úkonů, žalovaný uvedl, že ani s tím nelze souhlasit, žalovaný totiž zcela sdílí názor a odůvodnění prvoinstančního správního orgánu, že postup žalobce a jeho zmocněnce lze považovat vzhledem k okolnostem případu za zjevně účelový, vedený u žalobce snahou vyhnout se sankčnímu postihu za jeho protiprávní jednání. Tento názor mimochodem dokresluje náhlé oznámení o vypovězení plné moci zmocněnci, doručené žalovanému 12. 11 2012. Obdobně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2012, čj. 3 As16/2012 – 25. Žalovaný odkázal na § 16 zákona o advokacii. V daném případě zmocněnec neučinil nic, pouze s odkazem na kolizi s jiným jednáním požádal správní orgán I. stupně o stanovení nového termínu ústního jednání, aniž by se zajímal o to, zda byla jeho žádost akceptována či nikoliv. Tímto však dozajista bezesbytku nenaplnil povinnosti advokáta stanovené § 16 zákona o advokacii, ba naopak. Pokud již při podpisu plné moci zmocněnec věděl, že se nebude moci osobně ústního jednání před správním orgánem zúčastnit, neměl zmocnění přijímat, případně měl učinit takové kroky, aby byla plně zachována práva

žalobce, který včetně osobní účasti jiné, jím pověřené osoby při ústním jednání. S ohledem na uvedené skutečnosti pak to, že bylo zmocněnci žalobce fakticky umožněno nahlédnout do spisu až po vydání rozhodnutí, nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí, protože již před vydáním rozhodnutí měl prostor takto učinit naznačenými způsoby.

[22] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[23] K zániku odpovědnosti za přešůpek podle § 20 odst. 1 zákona o přešůpcích nedošlo, neboť přešůpek byl spáchán 2. 12. 2011 a napadené rozhodnutí podle žalovaného nabylo právní moci dne 26. 11. 2012.

[24] Zdejší soud rozsudkem ze dne 26. 8. 2014, čj. 76 A 2/2013 – 21, napadené rozhodnutí zrušil s tím, že bylo doručeno až po uplynutí roční lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přešůpcích (převzetím zmocněnkyní). Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 31. 3. 2015, čj. 2 As 165/2014 – 27 s tím, aby krajský soud postavil najisto otázku, zda měl žalobce v rozhodné době poštovní schránku a zda mohlo dojít k užití fikce (vyvratitelné domněnky) doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu.

[25] V dalším řízení zdejší soud provedl dokazování výsledky svědků, zda od 15. 11. 2012 do 28. 11. 2012 měl žalobce na adrese S. 89 umístěnu poštovní schránku. Žalobce ve svém písemném vyjádření k výzvě soudu uvedl, že schránku v této době na adrese S. 89 měl a přiložil fotografie, na kterých je zobrazena čirá plastová láhev připevněná na plotě u branky k nemovitosti. Otec i matka žalobce jakožto svědci vypověděli u soudu, že schránka byla umístěna na plotě od roku 2011. Žádný z nich na uvedené adrese nebydlel. Do schránky chodí letáky. Schránku umísťovali na plot rodiče žalobce.

[26] Svědkyně L. K., poštovní doručovatelka, u soudu vypověděla, že schránka se na nemovitosti objevila až po předvolání, předtím tam nebyla, potvrdily to i její kolegyně, které rovněž byly s žalobcem domluveny, že poštu doručovaly na adresu S. 6 (v místě bydliště otce kousek vedle), protože předmětná nemovitost je stodola, strýc tam měl králíky a slepice. Tam byla zanechána i výzva k vyzvednutí písemnosti, i tam jako schránka byl připevněný předmět, který sloužil původně jako silniční patník. Svědkyně upřesnila k dotazu zástupce žalobce, že letos se na adrese S. 89 dělal nový plot, předtím tam byl starý a rezavý a žádná schránka tam nebyla; k dalšímu jeho dotazu uvedla, že žalobce tam nikdy neviděla, myslí si, že tam nebydlí, prý je někde na jižní Moravě. Kolegyně svědkyně vyfotila předmětnou schránku a ta byla totožná se schránkou na snímcích doložených žalobcem.

[27] Zástupce žalovaného poukázal na to, že plastová láhev na snímcích je úplně čistá, přitom matka žalobce potvrdila, že je tam umístěna stále stejná schránka. Navíc by ztrácela smysl domluva s otcem žalobce doručovat na adresu S. 6, když by byla schránka na adrese S. 89.

[28] Z výpovědi soud dovodil, že výpověď svědkyně – poštovní doručovatelky je věrohodná a že tvrzení žalobce nebylo prokázáno, neboť je obecně známo, že plastová láhev umístěná ve volném prostoru, nikoli pod střechou či v úkrytu, nemůže během několika let zůstat ve stejné podobě. Nadto poštovní doručovatelka na rozdíl od rodičů svědka nemá žádný zájem upravovat výpověď o skutečnostech, tak jak existovaly, a na výsledku řízení. Význam by ztratila i domluva o doručování na adresu otce, pokud by schránka v rozhodnou dobu skutečně na tvrzeném místě byla (ostatně adresa S. 6 je vyznačena např. na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 10. 5. 2012). Žalobce tedy existenci schránky na předmětné nemovitosti neprokázal, byly splněny všechny zákonné podmínky fikce a tak bylo možné doručit napadené rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu. Přestupek tedy byl projednán v roční lhůtě v souladu s § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

[29] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankce, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[30] Ke sporné otázce zjištění skutkového stavu se soud ztotožnil s jeho zjištěním správními orgány obou stupňů.

[31] Žalobce namítal, že poškozená E. S. vstoupila do vozovky s kočárkem náhle a nemohl ji vidět, výhledové poměry kabiny nákladního vozidla MAN mu to neumožňovaly. Žalobce již ve správním řízení navrhoval, aby bylo provedeno bližší zkoumání výhledových poměrů.

[32] Z výpovědi svědka A. L. se podává, že žalobce se rozjel, až poškozená vstoupila do vozovky poté, co žalobce s vozidlem zastavil. Jakmile ušla asi 2 – 3 m, žalobce se rozjel a narazil do starší ženy s kočárkem. Svědek si myslel, že žalobce se před rozjetím přesvědčoval, že nejedou žádná vozidla po ulici třída Míru. Svědek reagoval na nehodu zvednutím dítěte vypadnutého z kočárku a boucháním na kabinu řidiče, protože žalobce poškozenou s kočárkem vůbec neviděl.

[33] Z výpovědi poškozené E. S. vyplynulo, že vstoupila do vozovky poté, co nákladní vozidlo zastavilo. Vozidlo se rozjelo, když poškozená ušla asi tři kroky a narazilo do kočárku a poškozené. Řidič z vozidla po nárazu a zastavení vystoupil a bylo vidět, že poškozenou s kočárkem vůbec neviděl.

[34] Žalobce se při jednání 12. 9. 2012 k věci nevyjadřoval a svědkům dotazy nekladal, protože nebyl přítomen jeho právní zástupce a navrhl, aby byl vypracován znalecký posudek ohledně výhledových poměrů z kabiny nákladního vozidla, popřípadě provedení rekonstrukce v místě, kde došlo k dopravní nehodě.

[35] Podle protokolu o nehodě žalobce při opětovném rozjezdu přehlédl poškozenou s kočárkem. Poškozená E. S. a nezl. E. Ž. byly převezeny po nehodě do Fakultní nemocnice Olomouc. Z ohledání místa nehody vyplynulo, že k nehodě došlo na přímém úseku živičné vozovky, přechod pro chodce je vyznačen vodorovným

dopravním značením. Zaparkovaná vozidla po pravé straně vozovky končila 8 m před přechodem. Jedná se o přehledný úsek komunikace a řidičům nic nebrání ve výhledu. Vozovka je v dobrém technickém stavu a bez spádových poměrů. Nehoda se stala 2. 12. 2011 v 10:10 h. Viditelnost nebyla zhoršena povětrnostními vlivy, bylo sucho, denní světlo, hustota provozu na středním stupni. Stav žalobce byl dobrý. Dle fotodokumentace byly výhledové poměry shodně z nákladního vozidla a na předmětném místě velmi dobré a jasné. Kabina nákladního vozidla MAN 35.440 8X4 BB TGA byla umístěna vysoko, viditelnost na terén před vozidlem byla dobrá (fotografie č. DN – 1496 – TIK – 11 a DN – 1496 – TIK – 9). U pravé části vozovky nebyly žádné stromy a keře ani žádné jiné překážky.

[36] Z uvedených důkazů soud dospěl k závěru, že výhledové poměry z kabiny nákladního vozidla MAN i na místě nehody byly dobré a žalobce nevěnoval dostatečnou pozornost místu před vozidlem a na přechodu pro chodce. To se podává z popisu nehody a jejího místa policisty v protokole o dopravní nehodě a výpovědi svědků A. L. a E. S.. Soud považuje návrh na dokazování znaleckým posudkem a rekonstrukcí činu na místě za nadbytečný, jak shodně uzavřel i správní orgán I. stupně (str. 6) a aproboval to i žalovaný (str. 4). K věci vypovídal nestranný svědek a všechny výpovědi svědků a popisy policistů jsou bez jakýchkoli rozporů a pochybností. Korespondují i s podáními vysvětlení svědky. Opakované svědecké výpovědi ve správním řízení byly totožné a konzistentní. Svědek A. L. ani poškozená neměli důvod vypovídat jinak, než události proběhly, stejně tak jako policisté neměli důvod zaznamenat průběh nehody a všechny její okolnosti odlišně od skutečnosti. Dobré výhledové poměry mimo fotografie z vozidla MAN potvrzuje i popis vozovky v protokolu o nehodě, že vpravo od vozidla žalobce byla zaparkována vozidla, avšak 8 m před přechodem byl výhled volný.

[37] Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že správní orgán nezjistil řádně skutkový stav a že jeho zjištění opřel o pouhou domněnku, založenou na výslechu svědka a že není jasné, kde vůbec svědek stál a zda mohl průběh nehodového děje vidět. Svědek jasně vypověděl, že přicházel k předmětnému přechodu pro chodce po ulici třída Míru od hřbitova. To znamená, že stál na opačné straně přechodu, než stál žalobce a poškozená. Takto právě mohl svědek přesně vidět celý nehodový děj a zjevně i situaci před ním.

[38] Soud aprobuje postup správních orgánů a odmítá námitku, že neopatřily dostatek podkladů pro uznání viny. Shora popsané důkazy byly postačující pro jednoznačný závěr o vině žalobce. Tento závěr žalobce relevantními tvrzeními nezpochybnil. Stejně tak argumentačně se s odvolacími námitkami žalovaný dostatečně vypořádal a napadené rozhodnutí jakožto celek v testu zákonnosti obstálo. Ze zjištění skutkového stavu je zjevné, že žalobce měl dostatečné výhledové poměry pro to, aby mohl žalobkyni vidět a reagovat na její vstup do vozovky na přechodu pro chodce. Povinností řidiče bylo věnovat dostatečnou pozornost situaci před jeho vozidlem, resp. nejdříve vedle jeho vozidla, a pokud pozornost tomuto místu a osobě u přechodu stojící nevěnoval, porušil svou obecnou i speciální zákonnou povinnost a jde to toliko k jeho tíži. Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu (zákon č. 361/2000 Sb. ve znění účinném ke dni spáchání

přestupku) *řidič nesmí ohrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce nebo který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce; tyto povinnosti se nevztahují na řidiče tramvaje.* Žalobce však ohrozil poškozenou na úseku komunikace s jasným výhledem. Ani z fotografií vozidla nebyla zjištěna žádná překážka ve výhledu, stejně jako nebylo prokázáno, že žalobce jel v koloně.

[39] Námitka žalobce, že neočekával vydání rozhodnutí a neměl možnost navrhovat důkazy, mít výhrady a činit jiné procesní návrhy, je nedůvodná. Žalobce se po četných opakovaných omluvách zúčastnil projednání přestupku a opakovaného výsledku svědků dne 12. 9. 2012 a zde měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit, klást svědkům dotazy, činit procesní návrhy a vyjadřovat se k věci. To ostatně žalobce také učinil a navrhl provedení důkazů znaleckým posudkem a rekonstrukcí nehody. Žalobní námitka se tak míjí s tím, jak jednání proběhlo a jak bylo žalobci umožněno na všechna jednání správního orgánu reagovat. Při tomto jednání byly provedeny veškeré důkazy, jak mohl seznat i žalobce z písemného provedení protokolu, které mu bylo po skončení jednání na jeho žádost vydáno. Z obsahu protokolu mohlo být žalobci zjevné, že všechny nutné důkazy již byly provedeny. Nadto byl žalobce srozumitelně poučen (po vydání příkazu) v opakovaných předvoláních (celkem v pěti) o právech podle § 36 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) a o tom, že tato svá práva může realizovat u ústního jednání.

[40] Neopodstatněná je námitka, že žalovaný neprovedl přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tuto námitku vyvrací obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se soudně přezkoumatelným způsobem vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a reagoval na ně. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* Podle zdejšího soudu jsou uvedené závěry použitelné i pro správní rozhodnutí. V tomto testu přezkoumatelnosti napadené rozhodnutí zcela obstálo.

[41] Právo na obhajobu nebylo žalobci upřeno, jelikož žalobce byl předvolán po doručení příkazu k jednání celkem pětkrát a jednání dne 12. 9. 2012 se zúčastnil,

svědci byli vyslýcháni opakovaně. Bylo na žalobci, aby si za dobu od dubna 2012 do září 2012, tj. za dobu šesti měsíců, zajistil účinnou právní pomoc a obhajobu. Soud se ztotožnil v daném případě s právním názorem žalovaného, že z počtu a rozsahu omluv žalobce a právního zástupce a současně celkového postupu žalobce ve správním řízení je zjevná snaha působit průtahy v řízení. Důležitost omluv pak správní úřad posuzuje v tomto kontextu. V souzené věci se s hodnocením jednání žalobce v komplexním pohledu coby obstrukčního soud se správními orgány ztotožnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009-99, www.nssoud.cz, podle kterého *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.*).

[42] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[43] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 31. 8. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně